

מיקי ויוליה פוגשים פיות

כתבה מ. אולשבסקה
ציירה א. אנטוסיביץ'

מיקי ויוליה גרים באותה הסביבה והולכים לאותו בית הספר כל יום א', ד' וה'. בכל סוף שבוע הם לומדים בבית ספר לקסמים של ילדי יצורים קסומים.

יוליה אוהבת את בית הספר והיא בין התלמידות המצטיינות שם. אבל מיקי לא היה מצטער אילו היו פחות ימי א', ד' וה'. הוא מעדיף את בית הספר של סוף השבוע, כי אז מרשים לו לבצע הרבה קסמים, דבר שהוא אוהב ממש ועושה גם טוב מאוד. כשמיקי ויוליה לא בבית הספר הם בדרך כלל הולכים לחקור דברים ומתנסים בהרפתקאות.

אמהות של מיקי ויוליה הן מכשפות וממונות על הסדרת דברים. מיקי ויוליה לא יודעים בדיוק מה הן עושות בתפקיד הזה, אך זה נראה תפקיד קשה, כי האמהות לא מבלות הרבה בבית, וזה משאיר למיקי וליוליה הרבה זמן לחקירות. "אני רוצה להראות לך דבר מה" אמר מיקי כאשר יוליה נכנסה לחדר.

"אבל אנחנו גדולים מדי" ענתה יוליה.
"אני יודע. לכן נשתמש בקצת כישוף" אמר
מיקי כשהוא מוציא שרביט מהגרב
השמאלית שלו.

"אבל אם אנו משתמשים בכשפים מחוץ
לבית הספר, נכנס לצרה צרורה. יכלאו
אותנו ולא נקבל יותר ממתקים וגם לא נוכל
לצאת להרפתקאות" מחאה יוליה.

"אנו חייבים להתאמן, נכון? חוץ מזה אנחנו
עכשיו בבית ואיש לא יראה שאנו עושים
כשפים" אמר מיקי. אבל זה לא שכנע את
יוליה. "בואי יוליה, זה יהיה מעניין וגם
תמצאי המון ספרים שונים לקריאה" המשיך

מיקי. הוא נגע בשרביט שלו בקיר תוך
אמירה "איס רוטו אונאק" שלוש פעמים
והחזיק את יוליה בידה. תוך רגע הם
הועברו דרך מנהרה צרה מאוד לתוך חדר
מוזר.

החדר היה מלא חפצים כשופים, חיות,

"שוב איזו צרה?" שאלה יוליה בחשש
כשהלכה אחריו לחדר שני "עדיין אינני
מקבלת ממתקים אחרי הצרה האחרונה
שבה נכנסנו."
מיקי הצביע על חור עכברים קטן שבקיר
ואמר "כאן נכנס."

הניחה יוליה את הספר והלכה אל מיקי.
"זה רק ארון בגדים". היא הופתעה שמיקי

הטריח אותה.
"אבל תראי כמה הוא גדול, ישן ומוזר.
נדמה לי ששמעתי מישהו שר שם בפנים.
את יכולה לשמוע? בואי, נפתח אותו" הציע
מיקי, ובלי לחכות לתשובה הוציא את

צילומים, תמונות, צמחים מוזרים וספרים
מתעופפים.
"וי! זה מקום נהדר" קראה יוליה בהנאה.
"מצאתי את החדר רק לפני ימים ספורים"
אמר מיקי "ונדמה לי שהדברים בו משתנים
כל פעם שאני חוזר לכאן."
אבל יוליה לא הקשיבה לו כבר. היא בדקה
את מדף הספרים הגדול. וכשמיקי ראה
שהיא עסוקה, יצא לחקירה משלו. הוא לא
הלך רחוק כששמע פתאום קולות שירה
ממקום כלשהו בחדר. הוא המשיך ללכת
לפי הצלילים.
"מהר! בואי הנה" הוא קרא כשהביט על
ארון בגדים ענקי.
"אני עסוקה כעת" ענתה יוליה שהחזיקה
בידה ספר גדול על צמחים מהמזרח
הרחוק.
"אבל בואי. זו ממש הרפתקה כאן" קרא
מיקי שוב ושוב בחוסר סבלנות. באי-רצון

את הארץ שלנו" בכתה פארינה.
"איזו מפלץ?" שאל מיקי.
"אינני יודעת איך קוראים למפלץ הזה, אך
הוא מפחיד מאוד, בעל מלתעות ענקיות,

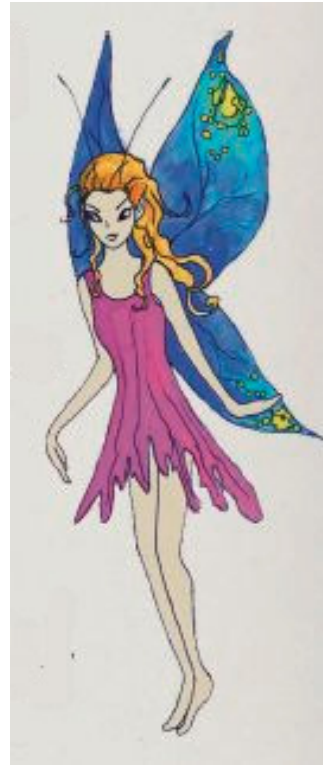
מוציא ענני עשן
ועושה רעש גדול
בכל מקום שאליו
הוא בא. והכי גרוע
זה שהוא הורס את
הכל בדרכו, חיות,
פיות, פרחים,
גמדים" המשיכה
פארינה.

"ואיפה אתן גרות,
פארינה?" שאל מיקי.

"אנחנו גרות בצדו שני של האגם, ביער
הפיות, בעל עצים גבוהים" אמרה פארינה.
"מיקי, אנחנו צריכים לעשות משהו כדי
לעזור להן!" קראה יוליה.

השרביט, נגע בדלת הארון ואמר שלוש
פעמים "איס איזראס".
דלת הארון נפתחה לאט.

יוליה ראתה בפנים המון פיות מסתרות.
"אני כל כך אוהבת פיות"
אמרה בהתרגשות "הייתי
רוצה לגעת באחת."
"את יכולה לגעת בי" ענתה
אחת הפיות "אך אל תגעו
בכנפיים שלי. הן שבריריות
מאוד. אני פארינה, מלכת
הפיות" הציגה את עצמה
הפייה. יוליה שמעה מאמא
שלה כי פיות הן יצורים
עדינים עם קולות כמו שירה
של בתולות ים. קולה של

פארינה נשמע באמת כמו שיר.
"מה מעשיהן בארון?" שאל מיקי.

אני וחברותיי ברחנו ממפלץ ענקי שהורס

"הרס אלוקולוגיקלי" אמר מיקי, שניסה להשתמש באחת מהמילים הארוכות אותן שמע מיוליה.

"אקולוגי" תיקנה אותו יוליה בזמן שניסתה לעזור לחד-קרן צעיר לעמוד על רגליו. מיקי לא הוסיף מילה אלא הביט סביב וניסה למצוא עקבות של המפלץ הגדול.

"אם את רוצה לעזור לפיות" אמר מיקי "אנו צריכים לעבור לצד שני של האגם."
"טוב. אנו יכולים לעשות זאת. הרי אינני מוכרחה לאכול ממתקים מדי יום" לחשה יוליה לעצמה.
"אבל איך נוכל לעבור לצד שני של האגם בלי לספר לאמא?" פקפק מיקי.
"אנו יכולים לנצל את כדור הבדולח שלי" הציעה יוליה, כשהיא מוציאה כדור בדולח קטן מכיס שלה.

תחזיקי את ידי, פארינה!" קרא מיקי כשנשאב לתוך הכדור יחד עם יוליה. שלושתם נחתו ישר ביער הפיות, עם פרצופיהם בתוך בוץ. הם קמו והביטו סביב. עצים רבים שכבו על האדמה עם שורשיהם בחוץ. האגם כוסה בשכבה של שמנים, הדשא והפרחים נמחצו, וסביב עמדו חיות רבות שנעו ללא מטרה, חיפשו אוכל ובכו בקול.

בסוף אמר "אלה לא מפלצים, פארינה,
אלה בני אדם ומכונות בנין שלהם. נראה
שבני אדם רוצים לבנות משהו ביער
שלכם."

"אבל היער שלנו הוא קדוש וכשוף, והרבה
יצורים בלתי רגילים חיים כאן. איננו רוצים
שאנשים יהרסו את הכל!" אמרה פארינה.
"אנו צריכים לעצור את האנשים, מיקי, וזה

מיד!" קראה יוליה כשהיא מושכת את ידו
של מיקי.
"אולי עלינו לבקש את עזרתה של אמא. לא
נוכל לעשות זאת בכוחנו בלבד" הציע מיקי.
"אבל אם נספר זאת לאמא שלך או לאמא

שלי לא אוכל
כבר לאכול
ממתקים
לעולם, ואתה
לא תוכל לצאת
להרפתקאות
שלך. הרי יכלאו
אותנו ולא יתנו

לנו לצאת בכלל" אמרה יוליה.

"יתכן ואת צודקת" אמר מיקי אחרי מחשבה
"אבל אם לא נרצה לבקש עזרה מהגדולים,
נצטרך להשתמש בכישוף בעל עוצמה
רבה."

"מותר לכם להשתמש בקסמים?" שאלה

להבטיח שלא תספרו לאף אחד שמיקי
השתמש בקסמים מתקדמים."
"אני מבטיחה שלא נספר" אמרה פארינה

ושמה יד על לבה
שלוש פעמים.

"יוליה, האם את
חושבת שרצוי כאן
להשתמש בכישוף
מבטל?" שאל מיקי
"שמעתי שאמא

השתמשה בו פעם
במצב דומה."

"כן, הוא בעל עוצמה

מספקת כדי להפוך את המכונות לאבק,

וכדי ליצור שדה מגנטי שיגן על האזור

בעתיד. השאלה היא, האם תוכל להפעיל

אותו?" שאלה יוליה.

"יוליה, מיקי, הביטו" צרחה פתאום פארינה

כשהיא מצביעה אל האגם, שם הופיעה

פארינה.

"באופן טכני אסור לי להשתמש בקסמים
מתקדמים כמו השבעות או כישוף" הודה
מיקי.

"אבל במצב הזה אין לנו ברירה" אמרה
יוליה "אנו לא רוצים לערב את המבוגרים
אבל רוצים להציל את היער שלכם. ככל

נשתמש בקסמים שמהר יותר, כך מהר
יותר תוכלו לחזור הביתה. אתם רק צריכים

קבוצת של אנשים עם כלבים גדולים.
"אין ברירה. אני צריך לנסות. צלבו את
האצבעות" אמר מיקי. הוא הוציא את
השרביט מכיס מכנסיו ואמר במהירות "איס
נאסם מוקורציום" כשתוך כך הוא נוגע בפני
המים באגם, בעץ הנפול ובבוץ שעל
האדמה.

האנשים כמעט ותפסו את מיקי, אך יוליה
הספיקה להפעיל את כדור הבדולח שלה,
תפסה את מיקי בידו והעבירה את
שלושתם חזרה הביתה.
עברו ימים אחדים לפני שלמיקי וליליה
נודע שהפיות חזרו ליער שלהן, עבודות
הבניה לא ימשכו ביער ולא יעקרו עוד עצים.
אך הנזק שבני אדם עשו ליער הפיות היה
ניכר וייקח זמן רב כדי לתקן אותו.